

Sort que en Harry va trobar la Sally

La millor comèdia romàntica de la història aguanta de conya el pas del temps

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=V8DgDmUHVto>

1. En Harry i la Sally arriben a Nova York i, emmarcades per l'arc de triomf del parc de Washington Square, veiem les Torres Bessones. Imponents, arrogants, imbatibles.
2. La Sally acaba la carrera de periodisme i troba feina... de periodista.
3. No hi ha whatsapp ni facebook ni mòbils: la Sally queda amb en Harry per prendre alguna cosa i mira el seu company de taula (o fingeix un orgasme espectacular amb el company de taula i el local sencer per testimonis) en lloc d'estar pendent d'una pantalleta.

When Harry Met Sally va fer 25 anys el juliol del 2014, i l'edat només se li nota en aquests tres detalls. Els telèfons amb fils ens desperten la nostàlgia, però la pel·lícula ens continua despertant admiració: quina senyora comèdia. Quins diàlegs. Quin fart de riure i d'emocionar-nos. Quines ganes de tornar-la a veure així que en surten els crèdits.

Si el llargmetratge de Rob Reiner amb guió de l'enyoradíssima Nora Ephron (http://en.wikipedia.org/wiki/Nora_Ephron) (i amb uns esplèndids Billy Crystal i Meg Ryan) aguanta de conya el pas del temps és perquè és, probablement, la millor comèdia romàntica de tots els temps. Amb permís de Katharine Hepburn, Spencer Tracy, Woody Allen i Diane Keaton. Sí, això és tan sols la meva opinió i pots no estar-hi d'acord. Senyal que no te l'has mirada prou.

En una pel·lícula rodona com aquesta, fins i tot els tòpics fan de bon digerir. Els ingredients estan tan ben mesurats que l'escena del fals orgasme apareix a la meitat exacta de la cinta. I la qüestió que planteja encara no ha trobat la resposta correcta, potser perquè no existeix: poden un home i una dona heterossexuals ser amics de debò sense que s'hi interposi el sexe (i es compliqui la història)? Doncs mira, depèn. Senyores i senyors, el debat segueix obert.

Algú ha apuntat que Harry Burns i Sally Albright es van carregar la comèdia romàntica. Dit de manera menys catastròfica: que no van donar peu a una nova tongada de comèdies intel·ligents sobre la guerra dels sexes, com hauria estat previsible. Previsible, però no pas senzill. La prova que la fórmula era difícilment clonable és que no ho va aconseguir ni la mateixa Nora Ephron en les pel·lis tallades per un patró similar que va dirigir després.

He escrit aquestes ratlles tot veient per enèsim cop la comèdia de la meua vida. Confesso que en més d'un moment he deixat de teclejar per esdevenir un personatge cent per cent noraephronià: m'he posat a recitar-ne trossos rient i plorant a la vegada. Amb un plaer que té poc a envejar al d'un orgasme gens fingit.

Foto: Columbia Pictures